

A l'esquerra, la web de la FIPE, en què encara apareix el logotip de la Generalitat Valenciana, curiosament al mateix nivell que una llista sobre productes catalans i no catalans. A la dreta, un muntatge que corre per Internet, en què apareix Carod-Rovira, tot sol, amb una ampolla de cava.

d'Alacant, José Joaquín Ripoll-, n'ha constituït una empresa, FIPESA, afegint l'expressió "societat ànima" a l'anterior denominació. En la seua web, enmig del proselitisme conservador, que hi abunda, hi ha una referència explícita al boicot als productes catalans. Al text, que està en anglès, es recomanen marques no catalanes i s'especifiquen les que ho són. Curiosament, a la mateixa altura d'aquesta informació, hi ha el logotip de la Ge-

neralitat Valenciana, precedit de l'expressió "con la participación de la". En unes altres seccions de la pàgina hi ha referències a multitud de llengües de l'estat i s'anatemitza els polítics catalans, en especial ERC, molt en la línia que marca el PP.

Els membres del Consell, això sí, no s'han manifestat mai en favor del boicot. Més aviat han mostrat un respectuós silenci. No van ajudar gaire, però, les exaltades declaracions del conseller

portaveu, Esteban González Pons, que, a les poques hores del famós acte del Correllengua al Camp Nou, el passat 22 d'octubre, va afanyar-se a dir que "el catalanisme fa de la Comunitat Valenciana i les Balears els seus objectius com un dia Alemanya ho va fer de Txecoslovàquia, Àustria i Polònia". El silenci, tot i que enigmàtic, de vegades és, sense dubte, més edificant.

Víctor Maceda

Un any després, el boicot pren cos

L'aprovació de l'Estatut ha desembocat en un triomf evident del boicot als productes catalans a Madrid. Al principi ningú no el reconeixia, però ja és innegable en tots els centres comercials.

El boicot als productes catalans comença, per als madrilenys, a Fresno (Estats Units). El 24 de novembre de 2004 una convulsa assemblea de la Federació Internacional de Patinatge –que al cap d'uns mesos la justícia esportiva titllaria d'autèntica tupinada– negava l'admissió provisional a la Federació Catalana de Patinatge i, per tant, barrava el pas a l'oficialitat a la selecció nacional d'hoquei patins, que havia obtingut plaça al mundial absolut guanyant el mundial B de Macau.

La decisió esportiva, cuinada per la diplomàcia espanyola, provocava que

el president d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, assegurés en unes polèmiques declaracions que ningú a Catalunya podia, després del que havia passat a Fresno, prestar suport als Jocs Olímpics de Madrid 2012. Com tot allò que surt de la boca dels dirigents d'ERC, l'assumppte es va magnificar. A Madrid van donar per fet que les afirmacions de Carod posaven en perill el projecte de la capital espanyola.

L'onada d'indignació popular va provocar que, per Internet, comencesin a córrer crides al boicot. El producte en què més es van fixar els promotors del boicot va ser el cava, atesa la proximitat de les festes nadalenques i el seu caràcter genuïnament català. El càstig als productes catalans va passar, però, desapercbut.

Un any després no passa el mateix, però està clar que aleshores es va posar la llavor. La presència del boicot

als mitjans, ni que sigui per rebutjar-lo, és constant. I aquesta presència el fomenta extraordinàriament. Alguns cercles del Govern socialista s'ho miren "pel cantó positiu", i asseguren que el boicot farà recular en els seus posicionaments els partits catalans en la negociació de l'Estatut gràcies a la pressió de les patronals. L'excusa per fomentar el boicot als productes catalans és ara el gran terrabastall nacional que a Madrid ha creat l'Estatut aprovat pel 90% dels diputats del Parlament de Catalunya.

Els partits catalans i el conjunt de la societat en busquen els responsables dins i fora de Catalunya mentre les vendes baixen i la tradicional catalanofòbia se solidifica i pren cos en tota mena de comerços i botigues. Els exemples que hi han sorgit són diversos. Des d'una empresa de Valladolid que va engegar a fer punyetes un proveïdor català fins a les pintades que van aparèixer en un dels nombrosos supermercats Caprabo de la capital espanyola fent una crida als consumidors a no entrar-hi perquè es tracta d'una cadena de capital català.

En moltes grans superfícies els productes catalans, si bé no han desaparegut, hi estan amagats. Els productes no catalans aprofiten la circumstància per fer l'agost en ple Nadal i entrar en alguns mercats que fins ara eren exclusius dels productes catalans. L'amo d'un cèntric restaurant madrileny, que no ha deixat de consumir el seu cava de tota la vida (Vallformosa), assegura que viatjants d'altres escumosos li fan ofertes del tipus "sí, sí, però el meu no és català".

En un supermercat Alcampo de la zona alta de Madrid, per exemple, la col·locació dels productes al celler és significativa. Fora del celler i en una zona destacada hi ha els caves d'una coneguda marca catalana. És evident que aquesta coneguda empresa ha hagut de pagar o donar més marge de benefici a l'hipermercat per tenir un lloc preminent. La prestatgeria dels caves és gran i rectangular. Està situada al bell mig del celler i la distribució

Josep-Lluís Carod-Rovira celebra amb la seva dona, i amb cava del país, l'aprovació del projecte de reforma de l'Estatut català pel Parlament.

és ben curiosa. Les ampolles que més es veuen i destaquen són les de les puntes. En una punta hi ha xampany francès (no a menys de 15 euros per ampolla) i en l'altra escumosos de l'Aragó, el País Valencià o Castella – la Manxa. En tots els casos s'hi indica la procedència geogràfica per tal que qui no vulgui cava català en pugui comprar un altre. Això explica una de les dependents de la gran superfície, que nega cap ànim de boicot als productes catalans.

Els efectes del boicot –l'excusa a la qual recorren molts empresaris catalans per justificar mals resultats– es noten de forma irregular i en funció dels sectors. Alguns treballadors de La Caixa a Madrid admeten que, arran de la polèmica amb José Montilla pels crèdits al PSC, alguns clients han cancel·lat les seves llibretes. Una percepció diferent a la que tenen els responsables de Caixa Catalunya a la capital de l'estat. Els balanços tenen la fiabilitat que tenen, però a final de curs caldrà estar-ne pendent, perquè, malgrat tot, el boicot ha pres cos de forma definitiva.

Alguns cercles del Govern socialista diuen que el boicot farà recular els partits catalans en la negociació de l'Estatut

Ferran Casas
Madrid